

הַרוּחַ הַפְּנִימִי

1

4

וְאֲנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה,

הָאֲנִי הַפְּנִימִי הַעֲצָמִי, שֶׁל הַיְחִיד וְשֶׁל הַצְּבֹר, אֵינוֹ מִתְגַּלֶּה בְּתוֹכֵינוּ רַק לְפִי עֵרֶךְ הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהָרָה שֶׁלוֹ, לְפִי עֵרֶךְ הַגְּבוּרָה הַעֲלִיּוֹנָה, הַסְּפוּגָה מִהַאֲוִרָה הַטְּהוֹרָה שֶׁל זֵיו מַעֲלָה, שֶׁהִיא מִתְלַהֶבֶת בְּקִרְבּוֹ. הַטָּאנוּ עִם

מִבְקָשׁ לוֹ אֶת נְתִיבוֹתָיו, הַרוּשׁ הוּא לַעֲמִידָה בְּסִיסִית מִסֻּדוֹ הַפְּנִימִי. כָּל מִה שֶׁמּוֹשִׁיטִים לוֹ מִן הַחוּץ, מִהַנְּשָׁמָע וּמִהַנְּרָאָה, לֹא יָשִׁיב בָּהֶם אֶת נַפְשׁוֹ. הוּא הַרוּשׁ אַחֲרֵי מְקוֹרֵוֹ הַעֲצָמִי, זוֹרָה הוּא הַלְּאָה אֶת כָּל מִה שֶׁעוֹמֵד לוֹ עַל דְּרָכּוֹ. לַפְּעָמִים יִהְיֶה לוֹ לִשְׁטֵן גַּם מִה שֶׁהוּא לְגַבֵּי כָּל הַנּוֹקְקִים רַק לַקְּלִיטָה חִיצוֹנִית הַטּוֹב וְהַקְּדוּשׁ. וְהוּא, בַּחֲפוּשׁוֹ הַעֲצָמִי, מִכְרַח לְנֶצַח גַּם אֶת אֵלוֹ הַמְּכַשׁוּלִים, שֶׁנִּצְוָתָם קִטְשָׁה מְאוֹד, אֲבָל בְּדַרְשִׁישַׁת אֱמֶת פְּנִימִית, בַּחֲפֶץ טְהוֹר בְּלִתי פּוֹסֵק, גַּם אֵלֶּה הַהַדְוָדִים מִתְנַשְּׂרִים, וְלֹא יִמְנַע טוֹב לַהוֹלְכִים בְּתַמִּים.

2

הָעוֹלָם הָרוּחָנִי

בּוֹנֵה כָּל אֶחָד וְאֶחָד לַעֲצָמוֹ בְּקִרְבּוֹ. כָּל תְּכוּנַת הַתְּקִשְׁבָה אֵינָה כִּי אִם הַכְּשָׁרָה לְבַנֵּן הַנִּצְחִי הַעֲצָמִי שֶׁל הַיְחִיד, כָּל מְרִכּוֹ הַתּוֹרָה הוּא הַפְּסוּק שֶׁל שְׁמוֹ הַפְּרָטִי. זֶהוּ כָּל כְּבֹד הַדִּין, כָּל עֵמֶק הַשְּׂאֵלָה, כָּל אֵימָה הַאֲחֵרִית, כָּל חֲבוּט הַקְּבֹר, וַיֵּשׁ אֶת אֲשֶׁר הַקְּשָׁבְתוֹ הִיא כַּל-כֶּךָ מִפְּלִשָׁה, עַד שְׂאוּבָד הוּא אֶת הַרְפּוֹת הַעֲצָמִי, יוֹדֵעַ הוּא שְׁמוֹת רַבִּים, רַק אֶת שְׁמוֹ שֶׁכַח וְלֹא יוֹדֵעַ. אִזּוֹ כָּל עֲמָלוֹ לְרִיק הוּא, וְאִין לוֹ תַקְנָה כִּי אִם עַל-יְדֵי עֲרֻלַת אֶזְנוֹ כַּפִּירָה, שֶׁמוֹנְעֶתוֹ מִכָּל הַקְּשָׁבָה, וְאַחֲרֵי הַהֲרוּס הַגְּדוֹל הַזֶּה, הַחֲרָשׁוֹת, שֶׁהִיא אֲבוּד כְּלָלִי, חֲרָשׁוֹ - גּוֹתֵן לוֹ דְמִי כְּלוֹ, הוּא שֶׁב וּמִתְחַדֵּשׁ בַּצִּוְרָה הַחֲדָשָׁה.

כָּל אָדָם יָכוֹל

לַחֲשִׁיר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ מְאוֹצְרוֹ הַרוּחָנִי, אִם יִהְיֶה לוֹ כֹּחַ לְגַלוֹת אוֹתוֹ, וְלֹאֵו דוֹקָא תְּכֶם וּמְלַמֵּד, כִּי אִם גַּם אָדָם פְּשוֹט. כִּי אִין עֵרֶךְ לַחֲשִׁיר שֶׁבַעֲצָמִיּוֹתָה שֶׁל הַנְּשָׁמָה בְּטַבְּעָה, שֶׁהִיא נֹר ד' בְּעוֹלָם.

3

אֲבוֹתֵינוּ, הַטָּא הָאָדָם הָרֵאשׁוֹן, שֶׁנִּתְנַכַּר לַעֲצָמִיּוֹתוֹ, שֶׁפָּנָה לְדַעְתּוֹ שֶׁל נַחֲשׁ, וְאַבָּד אֶת עֲצָמוֹ, לֹא יוֹדֵעַ לְהָשִׁיב תְּשׁוּבָה בְּרוּרָה עַל שְׂאֵלַת אֵיפָה, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ נַפְשׁוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהָאֲנִיּוֹת הָאֲמִתִּית נִאֲבָדָה מִפְּנֵי כַּחֲטָא הַהִשְׁתַּחֲוּאָה לְאֵל זָר, הַטָּא יִשְׂרָאֵל, זָנָה אַחֲרֵי אֱלֹהֵי גֹבַר, אֶת אֲנִיּוֹתוֹ הַעֲצָמִית עֲזָב, זָנָה יִשְׂרָאֵל טוֹב. הַטָּאָה הָאֲרָץ, הַכְּחִישָׁה אֶת עֲצָמִיּוֹתָה, אֲמַצְמָה אֶת חִילָה, הִלְכָה אַחֲרֵי מַגְמוֹת וְתַכְלִיתוֹת, לֹא נִתְנָה אֶחָד כָּל חִילָה הַכְּמוּס לַהֲיֹת טַעַם עֵץ כִּטְעַם פְּרִי, נִשְׁאַחַ עֵין מִחוּץ לָהּ, לַחֲשֵׁב עַל דְּבַר גּוֹרְלוֹת וְקַרְיָרוֹת. קִטְרָגָד הַיָּרֵחַ, אֲבָדָה סִיבּוּב פְּנִימִיּוֹתָה, שֶׁמַּחַת חִלְקָה, חִלְמָד עַל דְּבַר הַדָּרַת מַלְכִים חִיצוֹנָה, וְכֹה הוֹלֵךְ הָעוֹלָם וְצוֹלֵךְ בְּאֲבָרֵן הָאֲנִי שֶׁל כָּל אֶחָד, שֶׁל הַפְּרָט וְשֶׁל הַכְּלָל. בְּאִין מַחְנָכִים מְלַמְּדִים, מְסַתְּכָלִים בְּחִיצוֹנִיּוֹת, מְסַיְחִים דַּעַז גַּם הֵם מִן הָאֲנִי, וּמוֹסִיפִים תִּבְנֵן עַל הַמְדוּרָה, מְשַׁקֵּי אֶת הַעֲמָאִים בְּחֻמְץ, מִפְּטָמִים אֶת הַמַּחֲזוֹת וְאֶת הַלְּכָבוֹ בְּכָל מִה שֶׁהוּא חוּץ מֵהֶם, וְהָאֲנִי הוֹלֵךְ וּמִשְׁתַּפַּח, וְכִין שְׂאִין אֲנִי אִין הוּא, וְקַל וְחֹמֶר שְׂאִין אֶתָּה. רוּחַ אֲפִנּוּ מְשִׁיחַ ד', זֶהוּ גְבוּרָתוֹ הַדָּר גְּדִלוֹ, אֵינְנוּ מִבְּחוּץ לָנוּ, רוּחַ אֲפִנּוּ הוּא, אֶת ד' אֱלֹהֵינוּ וְדוֹד מְלַכְנוּ נִבְקָשׁ, אֵל ה' וְאֵן טוֹבוּ נִפְחָד, אֶת הָאֲנִי שֶׁלְנוּ נִבְקָשׁ, אֶת עֲצָמֵנוּ נִבְקָשׁ וְנִמְצָא, הַסֵּר כָּל אֱלֹהֵי גֹבַר, הַסֵּר כָּל זָר וּמִמְזוֹר, וְיִדְעַת כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם, הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֲרָץ מִצְרַיִם לַהֲיוֹ לְכֶם לְאֱלֹהִים, אֲנִי ה'.

5

יסוד הפעס

בא מצד חסרון היצירה הרוחנית. קבוצת כוחות רוחניים, העומדים לצאת אל הפעל בציור ובתפארת מבלט, דוחקים את הנשמה ומצערים אותה בקצפון פנימי. כל מלחמות גויים, וכל רצח ושר שובבני אדם, עד כל רגז שובבלי חיים, מארס הנפש עד עקיצת קטן שבדמשים, בכונה של הזק, בא מצד הפעס הכללי, האצור בעולם, שמוצד עצור כח היצירה, וכל מה שהיצירה הרוחנית מתרחבת, כל מה שהפגלים של הדעה הרחבה מסתעפים בעוז מרוצתם, כל מה שהתורה תתגדל ותתאדר, השלום מתרבה בעולם, או יחזק במעוזי יעשה שלום לי, שלום יעשה לי.

7

מה מאד ראוי

להיות עומד על המשמר הפחשכתי והציורי, לקלט כל רעיון פכר בהולדו במחבואי הנפש, לשמר את צעדיו מראשית יציאתו מתוך התעלומה הכמוסה אל אור ההתגלות, ולרשם את כל הרשימות שמרגישים בשימת לב, בכל ארחות הפתוח שלו.

6

כל מה שהנשמה תובעת,

יש בו אוצר חיים גדול מאד. על פן אשר האדם תלוי הוא בשימת הלב לתביעותיה של הנשמה, גם כשהיא הומה בכמהון בעלמא, שאי אפשר למצא בו אותיות, תבות, גורות, והקנות מפרטות ומבלטות. צריכים ללקט את הפגנים הללו מקרקע הים של יסוד החיים, ובהמשך הזמן, על ידי הופעתה של תורה עליהם, יוציאו אלה הגרעינים הכמוסים את ציציהם ופרחיהם הנחמדים, שחיי עולמים, ענג עולמים וחמדת עולמים אצורים בהם, פרי עץ החיים, אשר יאכל מהם האדם וחי לעולם.

8

יש כח בנשמה

להשכיל השכלות של אמת מקרבה פנימה מעצם מקור מעינה. וההשכלות הללו הנן גבוהות וטהורות כפי ערך טהרתה של הנשמה במעשיה, והכמתה הלמודית, ויותר מכל טהר, מאירה לפניה הדרך, הטהרה המוסרית של המדות הטובות, ורכוש הבינה באמונה, לפי ההרגש של הלב הטהור, הכלתי מתחכם בארחות עקלקלות.